

Tom a Matt
Oldfieldovi

GARETH BALE

KLUK CO ROZTANČIL BÍLÝ BALET

Gareth Bale: kluk co roztančil bílý balet

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Tom a Matt Oldfieldovi
Gareth Bale: kluk co roztančil bílý balet – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Tom a Matt Oldfieldovi
GARETH BALE: KLUK, CO ROZTANČIL BÍLÝ BALET

TOM A MATT OLDFIELDOVI

G A R E T H

BALE

KLUK, CO ROZTANČIL BÍLÝ BALET

Mámě a tátovi.

**Za všechna ta rána a odpoledne na pomezí čáře a za to,
že nám pomohli tohle všechno uskutečnit.**

PODĚKOVÁNÍ

Tato kniha byla pro nás coby bratry mimořádnou příležitostí pracovat společně na něčem, co oba nesmírně zbožňujeme. Fotbal byl vždycky výraznou součástí našeho života. Doufáme, že tato kniha přiměje i ostatní k tomu, aby začali hrát fotbal či u něj setrvali a nepřestávali jít za svým snem.

Jedním z našich snů bylo takovou knihu napsat a jsme mimořádně vděčni společnosti John Blake Publishing, zvláště pak Anně Marxové, za umožnění tohoto projektu. Anniny rady a trpělivost nám při psaní nesmírně pomáhaly.

Také jsme vděčni všem přátelům a členům rodiny, kteří nás při tom podporovali. Váš zájem

a smysl pro humor nám pomáhaly vytrvat. Will, Doug, Mills, John, James Pang-Oldfield a zbytek našich přátel ze Školy krále Edwarda VI., naše tety, strýcové, bratřenci a sestřenice, příbuzní z Nottinghamu i Montrealu a mnozí, mnozí další – všichni si zaslouží naše díky.

Melisso, bez tvého porozumění a podpory bychom to nezvládli. Děkujeme ti, že jsi z té naší spolupráce byla stejně nadšená jako my.

Noahu, už dříve jsme se snažili, aby se fotbal stal tvým oblíbeným sportem! Těšíme se, že si s tebou tu knížku za pár let přečteme.

Mami a tati, ten největší dík patří vám. Vy jste nám představili svět fotbalu a pak jste obětovali hodiny a hodiny tomu, že jste s námi chodili na zápasy. Kupovali jste nám lístky, dresy, kopačky. Fotbal milujeme proto, že jste nás v něm podporovali. Děkujeme vám za všechnu lásku, všechny smích a všechnu důvěru v nás. Tato kniha je pro vás.

KAPITOLA 1

Nový Galáctico

2. září 2013

„EL NUEVO JUGADOR DE REAL MADRID, GARETH BALE.“

„Nový hráč Realu Madrid, Gareth Bale.“ Když vyslovili jeho jméno, stadion se otřásl v základech. Tleskaly mu tisíce fanoušků, a ti ho povzbuzovali mimořádně hlasitým zpěvem. „*Bale! Bale! Bale!*“ vykřikovali jeho jméno a mnozí z nich je měli na tričce. Gareth tomu nemohl uvěřit – nebyl to přitom jeho debut. Neběhal tu jako křídelní útočník; měl na sobě oblek. Pouze tušil, že atmosféra pro hru bude báječná. Když se zvedl a vyšel na pódium, zhluboka se nadechl a v duchu si řekl,

že musí zůstat klidný. Už to nebyl ten ostýchavý chlapec jako kdysi, ale na tento druh pozornosti přesto nebyl zvyklý.

Ani nervozita však nemohla Garethovi sebrat úsměv z tváře. Bylo to tu: nejslavnější klub na světě, domov *Galácticos*, největších superstar fotbalového světa. Luís Figo, Ronaldo, Raúl González, David Beckham, Cristiano Ronaldo... a nyní Gareth Bale. Jako kluk sedával s otcem na tribuně místního stadionu Ninian Park, sledovali, jak strýc Chris hraje, a představovali si, že jsou na stadionu Bernabéu a že tým Cardiff City je slavný jako Real Madrid. Nyní ten sen žil. Tentokrát byl tou hvězdou on, Gareth, nikoli jeho strýc.

Když Gareth přistoupil k mikrofonu, zamával fanouškům a pak svým drahým. Byl nesmírně nadšen tím, že se jeho velkého dnu všichni zúčastnili: jeho matka Debbie a otec Frank, děda Dennis, starší sestra Vicky, nejlepší kamarád Ellis a samozřejmě jeho přítelkyně Emma a jejich krásná malá dcerka Alba. Věděl, že bez jejich bezmezné podpory by to sem nikdy nedotáhl.

Když se publikum trochu uklidnilo, Gareth začal: „*Es un sueño para mi jugar para Real Madrid.*

Gracias por esta gran acogida. ¡Hala Madrid!“ To byla první španělská slova, která se naučil, a samozřejmě šlo o ta nejpodstatnější. Nacvičoval je celé dny, aby je nezapomněl ani pod nápořem nadšení. „Hrát za Real Madrid je mým snem. Děkuji vám za toto náramné přijetí. Do toho, Madrid!“ Ohlas byl tak neuvěřitelný, tak hlasitý, že se musel v polovině odmlčet.

A pak přišel okamžik, na který všichni čekali, zvláště pak Gareth. Mnohokrát si říkal, jaké by to bylo, a teď se to skutečně dělo. Prezident Realu Madrid pozvedl slavné bílé tričko a ukázal, že je na něm vzadu velkými černými písmeny napsáno jeho jméno: BALE. Blesky fotoaparátů blikaly a dav znovu zaburácel. Byl teď *Galáctico* – nejdražší ze všech –, a proto mu jeho staré tričko s číslem 3 už nebylo dost dobré. Během poslední sezóny v Tottenhamu nosil číslo 11, stejně jako jeho hrdina z dětství, neuvěřitelný křídlový hráč Manchesteru United Ryan Giggs.

V Realu Madrid nosil číslo 11 v roce 2004 Michael Owen a v roce 2007 Arjen Robben. Gareth byl hrdý na to, že na ně může navázat, ale zároveň byl odhodlán si toto číslo přivlastnit. Když

sledoval dění kolem sebe, nemohl se dočkat největší výzvy svého života. Byl nejdražším hráčem na světě a věděl, že bude pod velkým tlakem, aby se stal jedním z úplně nejlepších hráčů všech dob, stejně jako jeho spoluhráč Cristiano Ronaldo.

Když žongloval s míčem v kotli Bernabéu, vzpomněl si Gareth na dny, které jako malý kluk trávil v caedelynském parku ve velšském Cardifu. Protože byl v pubertě rychlý jako blesk, rodina a trenéři předvíдали, že dosáhne velkých úspěchů, ale tohle nikdo nečekal. V Southamptonu i v Tottenhamu zažil obtížná období, když se zdálo, že by Garethův dětský sen mohl skončit kvůli zranění. Ale velšský drak bojoval dál, aby se dostal až na špici.

KAPITOLA 2

Strýc Chris, hrdina Cardiffu

GARETH SKORO NESPAL, ale přesto nebyl unavený. Nikdy nebyl tak nadšený. Dnes, onoho podzimního dne roku 1992, se půjde poprvé v životě podívat, jak jeho strýc Chris – Chris Pike – hraje za Cardiff City. Už ho jednou viděl vstřelit gól v televizi, ale nikdy ne naživo na sportovišti Ninian Park s tisíci dalších fanoušků. Teď, když mu byly tři roky, jeho táta Frank usoudil, že už je konečně dost starý, aby ho mohl vzít na zápas.

Gareth se nemohl dočkat. Ráno ubíhalo nesmírně pomalu. Sledoval hodiny a přál si, aby už byly tři odpoledne. Aby si ukrátil dlouhou chvíli,

přiměl sestru, aby stála v chodbě a dělala brankáře, zatímco on kopal jako jeho strýc. Vicky nebyla moc dobrý brankář a měkký míč prolétal kolem ní. *GÓL! GÓL! GÓL! Davy šílí! Konečně!* Ve 13:45 stál Gareth připravený u dveří a měl na sobě modré tričko týmu Cardiff City a modrobílou šálu, kterou mu dal strýček k Vánocům.

„Garethe, cestou na stadion se musíš tatínka pořád držet za ruku,“ řekla mu maminka Debbie, když mu zapínala bundu a do kapes mu dávala rukavice. „Bude tam spousta lidí a snadno by ses mohl ztratit a zmeškal bys ten zápas. A to bys nechtěl, vid? Tak mi slib, že se budeš tatínka pěkně držet za ruku.“

„Slibuju, mami!“ Gareth svou ustaranou matku ale ve skutečnosti příliš nevnímal. Přemýšlel o tom fotbalovém zápase a o tom, kolik gólů jeho strýc Chris vstřelí. Tatínek Garethovi vysvětlil, že strýc je hvězdným kanonýrem Cardiffu, jejich nejlepším střelcem po tři roky v řadě. Když bude mít štěstí, možná uvidí, jak strýc Chris dává hattrick.

Aby se dostali na stadion, museli jet vlakem, což bylo pro malé dítě dobrodružství samo o sobě. Když dorazili na místní nádraží, měli dost

času, aby viděli, jak na nástupiště pomalu přijíždí jejich courák. Brzy už projížděli pod nadchodem, kterým chodívali do caedelynského parku. Z klidného a zeleného Whitchurche mířili do hlučného a lidnatého centra města. Gareth se díval z okna, za nímž ubíhala krajina a krásné zahrádky postupně střídaly velké, ošklivé budovy.

„Tati, kolikrát jsi viděl Cardiff hrát? Pětkrát? Desetkrát? Stokrát?“ zeptal se, když ho omrzel výhled.

Frank se tomu nárůstu čísel zasmál. „Nejsem si jistý, synku, ale teď už to bude jistě ke stovce. Utkání Bluebirds jsem chodil sledovat dlouho předtím, než za ně tvůj strýc začal hrát... Dokonce dlouho předtím, než ses narodil!“

S každou zastávkou na cestě začínalo být ve vlaku čím dál tím víc rušno a hlučno. Od hlavního nádraží v Cardiffu mnozí fanoušci nacvičovali popěvky a probírali nejlepší taktiku týmu. Mnozí hráči zjevně nebyli oblíbení, ale zdálo se, že strýce Chrise mají rádi všichni. Ze stanice Ninian Park to bylo na hřiště jen kousek pěšky, ale zdálo se, že cesta potrvá mnohem déle, protože v ulicích byla spousta lidí.

Byl to ještě lepší zážitek, než ve který Gareth doufal. Držel se táty za ruku a prošel s ním modrými turnikety a společně vystoupali po modrých schodech k modrým sedadlům. Stadion se zdál ohromně velký a hráči, kteří se dole rozehřivali, nesmírně malí. Pokusil se najít svého strýce. Byl v pokutovém území a střílel na brankáře. Gareth mu mával a mával, ale strýc ho samozřejmě neviděl. Byl soustředěn na hru a v davu bylo nekonečno tváří.

Když hra začala, nastal neuvěřitelný hluk. Fanoušci Cardiff City nepřestali ani na chvíli skandovat hesla na povzbuzení svého týmu. Gareth mnohá slova neznal, ale připojil se tleskáním a výkřiky „Cardiff, do toho!“ Říkal si, že musí tatínka poprosit, aby ho ty popěvky později naučil. Po dvaceti minutách zahrál obránce Cardiffu dlouhou přihrávku a strýc Chris vyběhl na bran-ku. Fanoušci začali vstávat ze sedadel a volali, ať skóruje... ale brankář vyběhl proti němu a úspěšným zákrokem mu to znemožnil. O poločase bylo skóre stále 0:0 a otec, sedící na vedleším sedadle, působil nervózně. Ale proč? Gareth si byl jistý, že strýc Chris vstřelí gól a zajistí jim výhru.

A tak se stalo. Čas ubíhal a křídelní útočník Cardiffu kličkoval s míčem vpravo a kopl ho hluboko do pokutového území. Gareth sledoval, jak se míč vznáší, jakoby zpomaleně, vzduchem a míří přímo k hlavě... strýce Chrise! Ten vyskočil výš než obránce a míč prolétl kolem brankáře do horního rohu sítě. 1:0!

Jeho strýc vyběhl vstříc fanouškům Cardiffu, aby to oslavil, a nadšeně mával rukama. Všichni byli v tu chvíli na nohou, ale malý Gareth nic neviděl. Zatahal proto otce za rukáv a Frank zvedl svého syna na ramena, aby líp viděl. Gareth z výšky povzbuzoval a povzbuzoval, až začal chraptět. „To je můj strejda!“ říkal fanouškům okolo. Byl to nejkrásnější pocit na celém světě.

Zápas skončil 1:0, a když odcházeli domů, Gareth se zeptal otce, jestli půjdou i na další zápas.

„Jestli budeš hodný, tak ano,“ odpověděl Frank a zakřenil se. Potom vyndal rozpis utkání. „Tak, Cardiff hraje příští sobotu v Bury, ale týden poté budeme hrát proti Gillinghamu na domácí půdě.“

Dva týdny?! Bude muset čekat čtrnáct dní?! Připadalo mu to jako věčnost. No, jestli se nebude moct na fotbal každý den chodit dívat, tak ho

bude každý den hrát; a když ho bude každý den hrát, bude lepší a lepší, až bude tak dobrý jako jeho strýc. Nebo možná ještě lepší.

Když dorazili domů, matka jim otevřela dveře. „Bavilo tě to utkání, synku?“ zeptala se, když mu pomáhala z kabátku.

Ta otázka byla ale bezpředmětná, protože z Garethova úsměvu bylo evidentní, že ano.

„Mami, bylo to báječné! Vyhráli jsme 1:0 a strýček Chris skóroval! Až vyrostu, budu fotbalista zrovna jako on! Tati, půjdeme zítra do parku trénovat?“

KAPITOLA 3

Giggsy v zahradě

„GIGGSY BĚŽÍ, MÍJÍ OBRÁNCE A DALŠÍHO... a dalšího! Úžasně kličkuje! Nabíhá si na gól a má před sebou jenom gólmana. Ze dvaceti metrů zacílí na spodní roh... A je to góóóóóóóóóóóóóóóó!“

Gareth se otočil, aby to oslavil, a své tričko týmu Cardiff City přitom držel nad hlavou a ruce měl natažené, jako kdyby předváděl letadlo. Na závěr tohoto projevu nadšení předvedl „Klinsmanna“, když se vrhl na trávník s rukama nataženýma před sebe, jako by se chystal skočit šipku do bazénu. Maminka bude zuřit – další fotbalový dres ušpiněný od bláta a trávy. Jeho

kamarád Ellis ani moc nevybíhal na bránu. Bez opravdových obránců to nebyla taková zábava, ale gól byl pořád gól.

Aspirant na fotbalistu po škole tvrdě trénoval střeleckou techniku ve tmě a často i v dešti. Kopal do míče co nejsilněji a snažil se strefovat různá místa v zahradě. Získat přesnost trvalo nějaký čas, jak ostatně potvrdilo i nahlédnutí k sousedům. Každý den mu pan Tout házel fotbalové míče zpátky přes plot, ale Gareth byl příliš stydlivý, než aby u něj sám zaklepal a poprosil ho o ně. Když nějaký překopl, slyšel, jak jeho souseď mumlá a nadává. Nejlepší, na co se Gareth zmohl, bylo, že zakřičel krátké „Pardon!“, a pak utekl dovnitř do domu.

Ani jeho rodiče nebyli moc nadšení z toho, jak ničí kytky, ale pořád to bylo lepší, než aby si hrál uvnitř domu. „Garethe, běž na chvíli ven,“ říkal mu otec, když viděl, jak se pere se sestrou kvůli tomu, na jaký televizní kanál se budou dívat. „Máš příliš mnoho energie.“ Podobně jako štěňata také Gareth potřeboval svou pravidelnou dávku cvičení. Oba jeho rodiče byli velcí sportovní nadšenci a stěžovat si na to, že jejich syn projevuje o fotbal takový zájem, jim bylo proti mysli. Přesto

si Debbie občas přála, aby se Gareth se stejným nadšením věnoval i malé násobilce.

Gareth nepatřil k nejhorším studentům, ale nejlepší nebyl. Jako spousta dalších sedmiletých kluků byl chytrý, a když pořádně zabral, tak sklízel úspěchy, obvykle měl ale v hlavě něco jiného. Když nehrál fotbal, obvykle snil o tom, jak ho hraje, nebo o něm přemýšlel. Jaký to asi musí být pocit dát vítězný gól finále šampionátu? Co by musel udělat, aby se stal jedním z nejlepších? Věděl, že je rychlejší než ostatní děti, proti kterým hrál za základní školu Eglwys Newydd, ale že musí zamakat na dalších schopnostech, jako jsou přihrávání, kličkování, obehřávání a hlavičkování.

Věděl, že jestli chce být stejně dobrý jako jeho nový hrdina Giggsy – Ryan Giggs, čeká ho dlouhá cesta. Ten kouzelník z Manchesteru United vzal Premier League šturmem a mnozí obránci díky jeho úchvatným schopnostem vypadali až směšně. Gareth nesmírně rád sledoval, jak běhá s míčem na jednu stranu a na druhou – bylo to tak vzrušující. „Ten kluk má všechno,“ prohlásil jednoho dne Garethův otec, když sledovali Giggse v televizi. „Za rok, za dva bude jedním z nejlep-

ších na světě.“ Gareth byl o šestnáct let mladší, ale tři věci měli společné: oba byli Velšané, oba byli levonozí křídloví útočníci a oba byli opravdu rychlí. Možné bylo vše.

Už v šesti letech bylo Garethovým snem hrát proti nejlepším týmům na světě a vyhrávat různá ocenění a trofeje. „Cvičení je cesta k dokonalosti,“ říkával jeho další hrdina, strýček Chris, když se ho Gareth snažil už po sté obkličkovat. „Tentokrát se ti to už skoro podařilo – zkus to znovu. Pamatuj, že podstatné je rozhodnout se včas a nezastavovat.“ Ať pršelo nebo svítilo sluníčko, Gareth se nevzdal, dokud se mu to nepodařilo, i když byl bez dechu, tvář měl zarudlou a zpocenou a nohy ztěžklé a bolavé. Nezastavilo ho ani to, když ho matka volala k večeři. Pokud šlo o sport, Garethovi nikdy nedocházela energie.

A bylo to jen dobře, protože už tehdy jí potřeboval mnoho. Ve Walesu bude hlavním sportem vždycky ragby. Například v caedelynském parku bylo osm ragbyových hřišť a jen čtyři fotbalová, i když občas ragbyová branka posloužila jako náhrada té fotbalové. Ragbyoví trenéři měli za to, že by z Garetha mohl být výborný křídlový hráč,

i když byl na tak drsnou hru trochu malý a hubený. Dobře kopal, ale především byl dost rychlý na to, aby přeběhl hřiště a položil nejednu pětku.

Gareth se chtěl věnovat vícero sportům, a to co nejčastěji, ale jeho srdce bylo u fotbalu. Fotbalový míč u nohou mu byl prostě mnohem příjemnější než míč v rukách. Frank, který v dětství hrával fotbal i ragby, ho mile rád nechal, aby se rozhodl sám. „Synu, budu tě podporovat v jakémkoli sportu, který si vybereš. S výjimkou baletu!“

V dané chvíli byl hlavní atrakcí fotbal na zahradě. „Tak a teď já!“ volal na něj jeho nejlepší kamarád Ellis, když opatrně sahal do růžového keře, aby vytáhl míč. Garethovy kopy jen málokdy vychytil; byly příliš silné a přesné. Ellis položil míč na kraj trávníku a začal komentovat:

„Ano, ve středu hřiště je liverpoolský Jamie Redknapp. Má míč a míří na Robbieho Fowlera, který si nadbílá, a je to perfektní přihrávka. Fowler snadno poráží středního obránce a chytá se střílet! Brankář vybíhá... ale nemá šanci. Góóóóóóóóóóóóóóóó!“

Když Ellis nadšeně políbil zemi, Gareth do ní rozhněvaně kopnul. I když jenom tak blbnul

na zahradě, přesto velmi nerad prohrával. Měl to chytit, ale podařilo se mu jen zlehka dotknout míče špičkami prstů. Měl dost toho dětského hrání – chtěl hrát pořádný zápas na pořádném hřišti s pořádnými protivníky. Chtěl mít prostor, aby mohl nabíhat na obránce a střílet góly.

Byly jarní prázdniny a mohl se fotbalu věnovat celé odpoledne. Počasí bylo na fotbal dokonalé – ani ne moc horko, ani ne moc chladno, ani ne větrno, ani ne deštivo. Gareth popadl míč a vydal se k brance. „Nepůjdeme se podívat, jestli není v parku někdo, kdo by si zahrál? Když budeme zpátky před setměním, tak to mojí mámě nevadí.“

KAPITOLA 4

Objevený talent

ROD TRČEL V PRÁZDNINOVÉ DOPRAVNÍ ŠPIČCE na mostě přes řeku Severn na silnici do Walesu a měl sto chutí to otočit a vrátit se domů. Počasí bylo pěkné a byl by mohl vysedávat venku s novinami a dobrou knížkou nebo třeba trochu zahradničit, kdyby chtěl. Místo toho seděl v rozpáleném autě, které se nehýbalo, a se zpožděním mířil na utkání v malém fotbale do 9 let. Šance, že tam objeví nějaký mladý talent, byla velmi malá, ale strach z toho, že by přišel o „příští hvězdu“ ho poháněl rok za rokem.

„Ve Walesu teď hraje spousta dobrých mladých kluků,“ řekl mu jeho šéf z FC Southampton po te-

lefonu pár dní předtím. „Jeď tam a podívej se, jestli tě někdo nezaujme.“ Rod hledal talenty už od roku 1985 a na takovéto cesty jezdil neustále. Je velmi obtížné poznat osmiletého kluka, který bude slibným hráčem i v osmnácti a ve dvaceti se stane přímo skvělým. Drobní kluci někdy najednou hodně vyrostou a zesílí, zatímco větší přestanou růst. Při výběru mu pomáhaly roky zkušeností, přesto občas udělal chybu.

Když Rod konečně dorazil do Newportu, zamířil do rušného parku. Bylo tam šest malých hřišť připravených pro šestnáct týmů, dále záložníci, trenéři a rodiny. Majitelé pejsků se snažili držet svá zvířata pod kontrolou a pojízdný stánek s hamburgery na kraji parkoviště měl velmi napilno. „*Paule, jak to, že jsi minul?!*“ „*Danny, musíš být důraznější!*“ „*Moc se s tím nemaž, synku!*“ Vzduchem se nesly výkřiky rodičů stojících na postranní čáře. Rodovi vadilo, jaký tlak někteří z nich na své děti vyvíjejí. „V tomhle věku by si měli fotbal užívat,“ pomyslel si.

Poté, co obešel všechna hřiště, zastavil se. Svou pozornost zaměřil na jednoho hochu, který si fotbal zcela zjevně užíval. Na nejvzdálenějším hřišti

malý, hubený střízlík hrající levou nohou předváděl hru, na kterou se jeho protivníci jistě budou snažit zapomenout. Pokaždé když se míč dostal hluboko do jeho poloviny, provedl přímý útok neuvěřitelným tempem. Hřiště bylo úzké, ale to ho nezastavilo. Občas kličkoval kolem obránců; jindy do míče prostě kopl a běžel kolem všech, aby ho dostihl. Tak či tak, nikdy se ani na chvíli nezastavil; byl v centru veškerého dění.

„Jaké je tam skóre?“ zeptal se Rod pomezního rozhodčího, který měl s rychlostí hry trochu potíže. Po čele mu stékal pot.

„Už jsem to přestal počítat!“ odpověděl. „Nejmíň 10-0, a to ještě zbývá pět minut.“

Když to dořekl, ten kluk znovu prokličkoval mezi protihráči, a namísto toho, aby nahrál spoluhráči, vystřelil dělovku do spodního rohu. Jeho spoluhráči se rozběhli, aby to s ním oslavili, ale nestačili mu. Takže uměl běhat, kličkovat a taky střílet. „Ten kluk působí dobře,“ pomyslel si. „Výborně, Gareth!“ zakřičel trenér fotbalového klubu Cardiff Civil Service. Roda potěšilo, že to zaslechl, protože si rád k tvářím ihned přiřazoval jména.

Po skončení zápasu si chlapec potřásl rukou se soupeři a rozběhl se ke skupince, kterou Rod odhadl na rodinu. Garethovo chování se mu líbilo: slušný, skromný a vstřícný k rodině. Zdálo se však, že přes všechny své schopnosti se za ně vlastně tak trochu stydí. To bylo neobvyklé a při hledání těch nejlepších mladých hráčů šlo o velmi důležitý signál. Možná že dnešek bude mnohem zajímavější, než Rod původně očekával.

„Můžete mít všechnen talent na světě, ale když nemáte ten správný přístup, je docela dobře možné, že se to všechno pokazí.“ Rod tuhle řeč pronášel za ty roky už mnohokrát. Sebedůvěra je důležitá, ale také potřebujete ochotu tvrdě pracovat a neustále se zlepšovat.

U Garetha bylo ale ještě příliš brzy na nějaké závěry. Děti, které Rod pozoroval, často předvedly brilantní výkon v jednom zápase, ale v dalším se pak už výrazně neprojevovaly. Rozkřiklo se, že je to dobrý hráč, tým ho podle toho začal vnímat a dítě bylo najednou pod tlakem ohledně předvádění svých normálních triků. Bude muset počkat a zjistit, jestli se to Garethovi podaří zopakovat.

Po půl hodině byl kluk zpátky na hřišti. Způsob, jakým se rozehříval, protahoval si ruce a protřepával nohy, jako by svědčil o tom, že nedokáže zůstat v klidu. Rozhodně působil, že se nemůže dočkat, až bude moct zase hrát; a tak by to u takových dětí mělo být. V prvních případech, kdy se zmocnil míče, do něj několikrát přímo naběhl obránce a vyfauloval ho. Gareth se pokaždé prostě zvedl z trávníku a ani jednou si nestěžoval sudímu. Jak Rod předpokládal, Gareth přitáhl jistou pozornost. Byla to teď pro něj velká zkouška.

Když se dostal k míči počtvrté, předvedl se spoluhráčem krásný příklad hry „dva na jednoho“ a najednou měl, co potřeboval – prostor. „Skvělí hráči si dokáží vytvořit prostor prakticky z ničeho“ – to byla další z Rodových oblíbených pouček. „Dobré, rychlé nohy“ – zapsal si Rod v hlavě další poznámku. Malý Velšan během okamžiku vyrazil po křídle a dokonale nahrál útočníkovi, který poslal míč do sítě – 1:0! Ten kluk byl jiná liga než všichni ostatní. Zápas skončil 8:1 a Gareth dal hattrick gólů a hattrick přihrávek. A ani nevypadal unaveně.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.